

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Štěpána Výborného a Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupený Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2022, č. j. VS-69059-10/ČJ-2022-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2023, č. j. 25 Ad 19/2022-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence O. (dále jen „věznice O.“) ve věci služebního poměru ze dne 25. 2. 2022, č. j. VS-187399-38/ČJ-2021-8032PR. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o proplacení přestávek na jídlo a odpočinek za dobu od 19. 10. 2018 do 31. 12. 2019.

[2] Žalobce sloužil na služebním místě inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby ve věznici O. v objektech K. a O., kde vykonával dvanáctihodinové směny.

Denními rozkazy byla žalobci na těchto pozicích vždy určena dvakrát během každé směny třicetiminutová přestávka.

[3] Žalobce podal žádost o proplacení odpracovaných hodin podle § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a to za dobu přestávek. Tvrdil, že během jeho služby nedochází k čerpání přestávek na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť výkon jeho služby nemůže být přerušen. Žalobce se domníval, že mu byla poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, a proto mu doba přestávek na jídlo a odpočinek měla být započtena do doby služby a proplacena.

[4] Ředitel věznice O. (dále jen „služební funkcionář“) žádost žalobce zamítl, neboť shledal, že podle vnitřních předpisů byla služební místa inspektor strážní služby a vrchní inspektor strážní služby vzájemně zastupitelná, takže příslušníci v této funkci se během přestávky na jídlo a odpočinek vystřídalí a neustálé obsazení nebylo vyžadováno. Služební funkcionář na základě provedených důkazů rovněž uvedl, že k faktickému střídání docházelo. Žalobce mohl v době přestávky na jídlo a odpočinek opouštět objekt věznice a trávit přestávku dle svého uvážení.

[5] K odvolání žalobce žalovaný potvrdil rozhodnutí služebního funkcionáře. Žalovaný konstatoval, že charakter služby žalobce ve věznici O. umožňoval přerušit výkon služby pro čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, přestože příslušník mohl být do určité míry omezen ve svých aktivitách. Pokud příslušník nemohl čerpat přestávku na jídlo a odpočinek, byla mu přestávka poskytnuta v náhradních časech, nebo mu byla zaplacená.

[6] Žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) nyní napadeným rozsudkem.

[7] Krajský soud shledal, že žalobci byly přestávky ve směně stanoveny, bylo mu umožněno je čerpat a žalobce tyto přestávky také využíval. Krajský soud nepovažoval za nezbytné, aby byla žalobci v denním rozkazu stanovena výslovně možnost opustit své stanoviště za účelem přestávky. Žalobcova pozice není nezastupitelná, jak vyplývá z nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 23/2014, o vězeňské a justiční stráž (dále jen „nařízení č. 23/2014“). Podřazení přestávky na jídlo a odpočinek pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje ani skutečnost, že v době přestávky trvala povinnost žalobce zasáhnout v případě zcela mimořádných událostí.

[8] Závěry správních orgánů vycházející z listinných důkazů byly podle krajského soudu potvrzeny výpověďmi svědků Mgr. P. Ř., , npor. Mgr. Bc. M. T. LL.M. MBA, , npor. Bc. J. D., , ppor. P. Z., , a ppor. Bc. V. V., LL.M.,. Výpověď J. K., inspektora strážní služby – operátora byla podle krajského soudu vnitřně rozporná. Další svědky nebylo zapotřebí vyslýchat a žalobce nevysvětlil, jak mohly výpovědi dalších svědků přispět k důkazní situaci.

[9] Za zcela nedůvodnou považoval krajský soud námitku ohledně přechodů mezi dvěma objekty věznice za účelem návštěvy jídelny. Nebyl důvod, aby žalovaný posuzoval otázku

pokračování

přerušitelnosti služby žalobce a možnosti čerpat přestávku ve službě zvlášť pro každý z objektů.

[10] Krajský soud uzavřel, že bylo náležitě zjištěno a prokázáno, že čas přestávky byl určován denním rozkazem, že žalobce přestávky na jídlo a odpočinek skutečně čerpal a že při jejich čerpání byl střídán s ohledem na potřebu zajištění řádného chodu věznice. V době trávení přestávky neměl žalobce jako střídaný příslušník odpovědnost za své stanoviště. Žalobce se snaží povahu své služby nepřesně interpretovat tak, aby vyvolal dojem, že jeho služba je nepřetržitá a nepřerušitelná, a dosáhl proplacení přestávek, na což však zjevně nárok nemá.

II. Podání účastníků řízení

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2022 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel namítá, že krajský soud nepochopil problematiku služby ve věznici O. a rozhodl v rozporu s důkazními prostředky založenými ve správním spise. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že ve věznici je výkon služby přerušitelný, a odkazuje na judikaturu správních soudů. Pokud by byl výkon služby přerušitelný, pak by strážní stanoviště nebyla obsazena a byla by ohrožena bezpečnost nejen věznice, ale i společnosti. V rozpisu strážních stanovišť věznice O. jsou uvedeny časy, po jako dobu je stanoviště střeženo, a tuto dobu nelze žádným způsobem zkrátit. Vzájemná zastupitelnost na jednotlivých stanovištích je nemožná, stanoviště se nikdy nikomu nepředává.

[13] Krajský soud podle stěžovatele pominul otázku, kdo v mimořádných událostech odpovídá za svěřený úsek služby, pokud jsou střeženy dva úseky souběžně. Krajským soudem popsána činnost příslušníka v postavení vrchního inspektora strážní služby a inspektora strážní služby pomíjí § 60 odst. 1 služebního zákona.

[14] Stěžovatel považuje za významnou výpověď vedoucího oddělení vězeňské stráže mjr. Ř., jeho tvrzení jsou však v rozporu dalšími listinnými důkazy (denními rozkazy) založenými ve správním spise. Vedoucí oddělení vězeňské stráže nemohl denním rozkazem porušovat rozpis strážních stanovišť tím, že by stanoviště oslabil a tím ohrozil bezpečnost věznice. Stěžovatel upozorňuje na nařízení žalovaného, dle něhož příslušník nesmí opustit stanoviště, dokud nebude vystřídán nebo odvolán.

[15] Stěžovatel namítá, že v průběhu správního řízení nebyli vyslechnuti jím navržení svědci. Podle stěžovatele žalovaný nezjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností.

[16] Poukaz na přechod ke stravě mezi dvěma objekty věznice považuje stěžovatel za nepřipadný, neboť tuto argumentaci vznesl žalovaný. Stěžovatel upozorňuje, že vykonával službu právě v části věznice, kde je umístěna jídelna. Stěžovatel opakuje, že krajský soud chybně staví denní rozkaz nad rozpis strážních stanovišť zpracovaný služebním funkcionářem a parafovaný generálním ředitelstvím Vězeňské služby.

[17] Žalovaný konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem o služebním poměru. Stěžovatel mohl čerpat a skutečně čerpal přestávky ve službě na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Z napadeného rozsudku je zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl krajský soud ke svým závěrům. Ty jednoznačně odpovídají zjištěnému skutkovému a právnímu stavu. Krajský soud věc posuzoval v mezích relevantní judikatury, konkrétně na základě východisek zrekapitulovaných v recentním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64. Stěžovatelova argumentace je vystavěna na nepodložených až hypotetických tvrzeních.

[18] Žalovaný uvádí, že služební místa stěžovatele nejsou strážními stanovišti ve smyslu § 35 a 36 nařízení č. 23/2014 a služební místa inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby jsou vzájemně zastupitelná. Jedná se o vedoucí příslušníky, kteří nemají časově stanovené úkoly, takže jim je umožněno čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, což potvrdily svědecké výpovědi. V případě přerušení přestávky z důvodu běžných či mimořádných událostí si mohou čerpání přestávek přeplánovat do náhradního termínu. Stěžovatel navíc pomíjí existenci operačního střediska a zde do služby veleného příslušníka inspektora strážní služby – operátora.

[19] Žalovaný opakuje, že z listinných důkazů založených ve správním spise, konkrétně z elektronického evidenčního docházkového systému a z přehledu srážek ze mzdy a čerpání záloh – přehledu objednaných jídel z rozhodného období, bylo zjištěno, že stěžovateli v rozhodné době umožňoval výkon služby řádné čerpání přestávek na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[20] Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že obsahově totožnou kasační stížností inspektora dozorcí služby ve věznici O., který byl zastoupen týmž zástupcem, se zabýval již v rozsudku ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 As 268/2023-38 (dále jen „rozsudek sp. zn. 5 As 268/2023“), kterým zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2023, č. j. 22 Ad 2/2022-75. Nejvyšší správní soud neshledal důvod k odchýlení se od závěrů vyslovených v citovaném rozsudku, a proto z nich do značené míry vychází.

[24] Nejvyšší správní soud nejprve ve shodě s rozsudkem sp. zn. 5 As 268/2023 předesílá, že kasační námitky uplatněné stěžovatelem jsou mnohdy velmi vágní. Celou kasační stížností se prolínají obecné a hypotetické úvahy, u nichž není leckdy vůbec zřejmé, jaký

pokračování

mají vztah ke konkrétním závěrům žalovaného a krajského soudu týkajících se stěžovatelova případu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou a míra vypořádání námitek odpovídá jejich formulaci.

[25] Jádrem sporu je otázka, zda bylo stěžovateli v posuzovaném období umožněno v průběhu výkonu služby čerpat přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, či mu byla podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru pouze poskytnuta přiměřená doba na jídlo a odpočinek a vznikl mu nárok na proplacení této doby služby.

[26] Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak.

[27] Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.

[28] Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru platí, že jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.

[29] Z citovaných ustanovení vyplývá, že pro posouzení, zda je příslušníkům poskytována řádná přestávka dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebo pouze přiměřená doba na stravu a odpočinek dle § 60 odst. 3 téhož zákona, je klíčová možnost přerušitelnosti služby. Aby bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí jim být umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, formálně v souladu s právními předpisy a služebními předpisy, případně rozkazy, tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. Zároveň platí, že důvod nemožnosti řádně čerpat přestávku může spočívat v náplni služby, ale i v pracovním prostředí. Tatáž služba může být na jednom pracovišti vyhodnocena jako přerušitelná, jinde jako nepřerušitelná (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27.7.2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, č. 3925/2019 Sb. NSS, bod 13). Při přezkumu rozhodnutí ve věcech služebního poměru proto soudy hodnotí, zda v konkrétním případě existuje faktická možnost čerpat přestávku. Pozornost soudů se upíná na přijetí či zavedení organizačních, technických a personálních opatření a pravidel, která v souhrnu účinně a prokazatelně zajišťují příslušníkům možnost čerpat přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení. Soudy rovněž posuzují, zda tu nejsou omezení, která objektivně brání řádnému čerpání přestávky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.11.2022, č. j. 7 As 187/2022-26, body 28 až 38). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pod službu podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jejíž výkon nemůže být přerušen, je třeba podřadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Také v případě, že je výkon služby

formálně přerušitelný a zastupitelnost je ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňují, je nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky mají povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, a ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64).

[30] Stěžovatel namítá, že krajský soud chybně vyhodnotil přerušitelnost jeho služby ve věznici O.

[31] Krajský soud ovšem dle kasačního soudu řádně vysvětlil, že charakter služby inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby ve věznici O. umožňoval stěžovateli přerušit službu za účelem čerpání přestávky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že žalobci byla denním rozkazem stanovena výslovně možnost opustit své stanoviště za účelem přestávky, přičemž nařízení č. 23/2014 počítá po dobu nepřítomnosti na pracovišti se vzájemnou zastupitelností inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby. Důkazy provedené ve správním řízení navíc potvrdily, že střídání pro účely přestávky na jídlo a odpočinek na pracovišti stěžovatele bylo dostatečně organizačně zajištěno, reálně k němu docházelo a čerpání přestávek bylo administrativně potvrzováno. Během roku 2018 stvrzoval čerpání přestávek podpisem vrchní inspektor strážní služby (v některých případech tak činil sám stěžovatel), v roce 2019 čerpání přestávek stvrzovali svými podpisy sami příslušníci (včetně stěžovatele). S údaji o čerpaných přestávkách pak korespondují údaje z elektronické evidence průchodů, z níž lze zjistit časy stěžovatelových odchodů a příchodů dle času plánované přestávky. Dalším důkazem, že stěžovatel mohl řádně čerpat přestávku na jídlo a odpočinek, je evidence srážek ze mzdy, z níž vyplývá, že stěžovateli byly srazeny částky za odebranou stravu v jídelně. Veškeré tyto skutečnosti zjištěné z listinných důkazů byly potvrzeny rovněž výpověďmi svědků, kteří dosvědčili plánování přestávek v denním rozkazu, popsali mechanismus střídání vrchního inspektora strážní služby a inspektora strážní služby, včetně jejich vzájemné zastupitelnosti pro potřeby čerpání přestávky, potvrdili stvrzování čerpání přestávek podpisy a možnost trávení přestávek v jídelně i mimo ni. Kasační soud považuje za klíčovou především výpověď mjr. Ř., vedoucího oddělení vězeňské stráže v rozhodné době, který bezesporu disponoval relevantními informacemi o faktické podobě služby inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby. Kasační soud nesouhlasí se stěžovatelem, že jeho výpověď je v rozporu s řadou listinných důkazů, neboť listinné důkazy vztahující se ke služební době stěžovatele korespondují s výpovědí tohoto svědka.

[32] Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí se stěžovatelem, že krajský soud rozhodl v rozporu s důkazními prostředky založenými ve správním spise. Stěžovatel navíc nespecifikuje, se kterými důkazními prostředky jsou závěry krajského soudu v rozporu, kasační soud proto stejně obecně konstatuje, že závěry krajského soudu i žalovaného vychází z provedených důkazů a jsou s nimi v souladu. K námitce neprovedení výsledku svědků navrhovaných stěžovatelem kasační soud uvádí, že dle stěžovatele měli být vyslechnuti příslušníci, kteří vykonávali službu na shodných postech. Služební funkcionář však příslušníky v obdobném postavení vyslechl, a to inspektora strážní služby, vrchního

pokračování

inspektora strážní služby a také dva strážné, přičemž tito svědci potvrdili shora uvedená skutková zjištění plynoucí z listinných důkazů. Výslech dalších svědků v obdobném postavení byl proto nadbytečný. Navíc kasační soud nepomíjí, že stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti především obecně namítá nevyslechnutí těchto navrhovaných svědků, aniž by uváděl konkrétní skutečnosti, které by dokládaly nezbytnost jejich výslechu.

[33] Poukaz stěžovatele na skutečnost, že vykonával službu v části věznice, kde je umístěna jídelna, považuje kasační soud za nepřipadnou. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel působil v rámci výkonu své služby v objektu K. i O. Kasačnímu soudu není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje, že vykonával službu pouze v části věznice, kde je umístěna jídelna, respektive jak by tato skutečnost měla mít vliv na posouzení charakteru jím čerpaných přestávek.

[34] Podle stěžovatele krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů. Stěžovatel však blíže nerozvádí, jaké konkrétní závěry vyplývající z jím hojně citovaných rozhodnutí správních soudů krajský soud v napadeném rozsudku nerespektoval. Z judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá obecný závěr, že ve věznici je výkon služby nepřerušitelný, vždy záleží na individuálním posouzení jednotlivých případů (viz výše zmiňované rozsudky sp. zn. 9 As 89/2021 a sp. zn. 1 As 272/2022). Stěžovatel se dovolává zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, který se zabýval případem příslušníků vězeňské služby ve V. V. V nyní posuzované věci jsou ale (oproti odkazovanému případu) dostatečně srozumitelně a konkrétně vysvětleny a důkazy doloženy možností faktického čerpání přestávky na jídlo a odpočinek inspektorů a vrchních inspektorů strážní služby věznice O. V odkazované věci vyslyšení příslušníků vězeňské služby ve V. V. uvedli, že systém zastupování mezi stanovišti, který vycházel z denního rozkazu vedoucího oddělení vězeňské stráže, byl jen formální a v praxi se nedodržoval. Nejvyšší správní soud proto měl pochybnosti o fungování systému střídání dozorců a čerpání přestávek ve V. V. (viz bod 55 rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 248/2021), a proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl žalovaným dostatečně zjištěn. V nyní posuzované věci ale takové pochybnosti nevyvstaly, naopak kasační soud považuje skutkový stav svědčící faktické možnosti stěžovatele čerpat přestávku na jídlo a odpočinek za dostatečně prokazaný. V případě dalších odkazů stěžovatele na soudní rozsudky není zřejmé, co z jednotlivých citovaných rozsudků stěžovatel dovozuje ve vztahu ke svému případu. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně uzavírá, že neshledal, že by krajský soud posoudil věc v rozporu s relevantní judikaturou správních soudů, naopak tuto judikaturu, jak vyplývá z výše uvedeného, respektoval.

[35] Kasační soud neshledává důvodnou ani námitku možného vzniku mimořádné události. Zásah do čerpání přestávky na jídlo a odpočinek lze výjimečně odůvodnit potřebou okamžité reakce na událost, jež je svou povahou výjimečná a nepředvídatelná. Čerpání přestávky na jídlo a odpočinek neznamena, že by příslušník vězeňské služby nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě ohrožení nebo porušení klidu a pořádku dle § 7 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky. Ve zcela výjimečných případech tedy může být u příslušníka aktivována jeho zákonná zakročovací povinnost, aniž by tato skutečnost obecně znamenala, že příslušník vykonává nepřetržitou

službu ve smyslu ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Podle Nejvyššího správního soudu omezení příslušníka spočívající v jeho zákonné zakročovací povinnosti samo o sobě nebrání tomu, aby byly jím čerpané přestávky podřazeny pod režim § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Navíc z provedených důkazů vyplynulo, což stěžovatel nerozpорије, že v případech, kdy stěžovatel nemohl řádně čerpat přestávku, byla mu přestávka poskytnuta v náhradních časech, nebo mu byla proplacena.

[36] Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud také kasační námitku, že rozpis stanovišť nemůže být porušován denním rozkazem vedoucího oddělení. Vymezení vzájemné zastupitelnosti dozorců může být upraveno v denním rozkazu vedoucího oddělení, není nezbytně nutné, aby jej řešil rovněž rozpis strážních stanovišť. Nárok na čerpání přestávky a povinnost ji poskytnout (nejde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen) plyne bez dalšího ze zákona o služebním poměru. Jestliže v daném případě rozpis strážních stanovišť neuvažoval s přestávkou příslušníků na jídlo a odpočinek, přestože se jednalo o službu, jejíž výkon mohl být přerušen (viz výše), nebyla tato skutečnost zásadní pro určení, zdali stěžovatel čerpal přestávku v režimu § 60 odst. 1, či odst. 3 zákona o služebním poměru. Již výše přitom kasační soud vyložil, že v případě věznice O. byla upravena vzájemná zastupitelnost služebního místa stěžovatele po dobu jeho nepřítomnosti. Služební místo stěžovatele se navíc svým charakterem podobalo pohyblivému stanovišti, a nikoli strážnímu stanovišti ve smyslu § 35 a 36 nařízení č. 23/2014, jak konstatoval již rozsudek sp. zn. 5 As 268/2023.

[37] Konečně kasační soud nemůže přisvědčit námitce, že by stěžovatel nemohl opustit stanoviště, dokud by nebyl vystřídan nebo odvolán. Podle § 4 písm. c) nařízení žalovaného č. 5/2016 *„příslušník vězeňské služby zařazený k výkonu dozorcí služby na jednotlivých stanovištích nebo na vymezených úsecích při plnění dalších stanovených úkolů, jakož i při vystupování na veřejnosti je dále zejména povinen vykonávat službu na určeném stanovišti nebo na vymezeném úseku, neodvracet pozornost od výkonu služby, neprovádět činnost, která nesouvisí výkonem dozorcí služby, a neopouštět stanoviště nebo vymezený úsek bez souhlasu nadřízeného nebo dokud nebude střídán nebo odvolán.“* Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že citované ustanovení pojednává o povinnostech příslušníka při faktickém výkonu služby, nikoliv v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Jestliže tedy stěžovatel čerpal přestávku na jídlo a odpočinek dle denního rozkazu, neporušoval povinnosti stanovené nařízením žalovaného č. 5/2016. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 6 As 55/2023-44 (bod 60), časový úsek, po který má být obsazeno určité pohyblivé stanoviště, což je i stanoviště nynějšího stěžovatele, vymezený v rozpisech stanovišť nelze absolutizovat v tom smyslu, že by příslušník velený na pohyblivé stanoviště nemohl jít na přestávku, aniž by byl střídán jiným příslušníkem, který nemá na starosti žádné jiné stanoviště, a může se tak věnovat plně stanovišti, kam přišel někoho vystřídat. Navíc stále platí, že v projednávané věci byl stěžovatel po dobu nepřítomnosti zastupován inspektorem či vrchním inspektorem strážní služby.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

pokračování

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu